

Juny 2016

“Viviu en pau entre vosaltres.” (Mc 9,50)

Com va de bé, enmig dels conflictes que fereixen la humanitat en tantes parts del món, la invitació de Jesús a la pau. Manté viva l'esperança, sabent que Ell és la pau i promet donar-nos la seva pau.

L'Evangeli de Marc cita aquesta sentència de Jesús, al final d'una sèrie de paraules, dirigides als seus deixebles, reunits a casa a Cafarnaüm, en què explica com ha de viure la seva comunitat. La conclusió és clara: tot ha de conduir a la pau, en la qual hi ha tot el bé.

Una pau que estem cridats a experimentar en la vida quotidiana: a casa, a la feina, amb els que pensen diferent en la política. Una pau que no té por de fer front a les opinions discordants, sobre les quals cal parlar obertament si volem una unitat sempre més veritable i profunda. Una pau que, al mateix temps, demana anar amb compte perquè la relació d'amor no minvi mai, ja que l'altre val més que la diferència que pugui haver entre nosaltres.

«Allà on arriba la unitat i l'amor mutu –va dir Chiara Lubich– arriba la pau, més ben dit, la veritable pau. Perquè on hi ha amor mutu, hi ha una certa presència de Jesús entre nosaltres, i ell és precisament la pau, la pau per excel·lència.»[\[1\]](#)

El seu ideal d'unitat va néixer durant la Segona Guerra Mundial, i immediatament aparegué com l'antídot contra l'odi i les ferides. Des d'aleshores, davant de cada nou conflicte, Chiara continuà proposant tenaçment la lògica evangèlica de l'amor. Quan, per exemple, esclatà la guerra a l'Iraq l'any 1990, expressà l'amarga sorpresa d'escoltar «paraules que crèiem soterrades, com ara "l'enemic", "els enemics", "comencen les hostilitats " i, tot seguit, els comunicats de guerra, els presos, les derrotes (...). Ens vam adonar consternades que quedava ferit el principi fonamental del cristianisme, el "manament" per excel·lència de Jesús, el "nou".»

«(...) En comptes d'estimar-se mútuament, en comptes d'estar disposats a morir els uns pels altres", de nou la humanitat era "en el pou de l'odi": el menyspreu, la tortura, els assassinats[\[2\]](#). Com sortir-ne?, ens preguntàvem. "Hem de teixir, on sigui possible, relacions noves, o aprofundir en les ja existents, entre nosaltres cristians i els fidels de les religions monoteistes: els musulmans i els jueus"[\[3\]](#), és a dir, entre tots els que llavors estaven en conflicte.»

El mateix val per a qualsevol tipus de conflicte: teixir relacions d'escolta, d'ajuda mútua, d'amor entre les persones i els pobles; Chiara diria encara, fins "estar disposats a morir els uns pels altres." Cal deixar a part els propis raonaments per comprendre els de l'altre, fins i tot sabent que no sempre arribarem a entendre'l a fons. L'altre, probablement, fa el mateix amb mi i ni tan sols ell, potser, de vegades m'entén i entén les meves raons. No obstant això, volem restar oberts a l'altre, tot i la diversitat i la incomprensió, salvant en primer lloc la relació amb ell.

L'Evangeli ho posa com un imperatiu: "Viviu en pau", senyal que requereix un compromís seriós i exigent. És una de les més essencials expressions de l'amor i de la misericòrdia que estem cridats a tenir els uns envers els altres.

Fabio Ciardi

[1] A la TV Bàvara, 16 setembre 1988.

[2] 28 febrer 1991, cf. Chiara Lubich, *Santificarse juntos*, Ciudad Nueva, Madrid 1994, p. 74-76.

[3] Ibid., p. 79.